

пътя минава край стубеля, но още никой не е дошелъ. Далечко се задава мома съ бѣли мѣнци на кобилица.

Иосифъ. (Забелѣзалъ промѣна у Ралко).

Защо така... натъжи се лице ти?

Ралко. (Мжчейки се да скрие тъгата си).

За Одринъ си припомнихъ... и кой знае...

(Пристига Росица съ мѣнцитѣ за вода. И щомъ сменя кобилица отъ рамо, засмѣна поздравлява).

Росица. (Къмъ двамата).

Помози Богъ — и добъръ день, зидари!

Иосифъ. Далъ Богъ добро и здравие, Росице!

Ралко (погледва смутенъ)

Росица (сменя китка отъ ухо и я подава на Иосифа)

Иосифъ поелъ китката, гледа я и се смѣй

Голѣма да порастнешъ, разхубавешъ!

Росица (на присмѣхъ)

Че хубава мома сборъ сбира, та?

Иосифъ

И сборъ да ми станатъ — равни двори не ще ти се разсърдя, изгоро!

(Ралко се почувствува смутенъ и тръгва да ги остави сами)

Иосифъ (къмъ Ралко)

Побратиме — не бързай! че и тебъ ще сполетѣ... Ей, Неда за вода...

III.

Явява се Неда съ стомни.

Неда (засрамена, че Иосифъ ѝ нахитва)

Помози Богъ и добра ни сретя!

Иосифъ (сочи Ралко)

Богъ ни срещилъ — а на Ралко китка.

Неда (заядлива)

Опитамъ ще! Ако калугеръ мога да си подмамя — кой не ще ме хвали!

Ралко (прави се че не я чува)

Е, Иосифе — безъ работа ли сме?